

[Socialministeren.]

ikke-rente. Medens frakendelse af renten efter de nugældende regler medfører, at hele den hidtil oppebårne rente straks bortfalder, vil det efter den foreslåede ændring i det enkelte tilfælde kunne bestemmes, at inddragning skal ske ved en aftrapningsvis nedsættelse over en vis periode, højst 1 år, hvilket man må anse for et værdifuldt led i ordningen. Dernæst foreslås det også, at renten skal kunne være hvilende i indtil 1 år. En sådan ordning er hensigtsmæssig i de tilfælde, hvor det kan være tvivlsomt, om en indtrådt bedring i helbredstilstanden vil holde sig. Viser det sig ikke at blive tilfældet, vil renteudbetalingen kunne genoptages uden iværksættelse af alle de administrative foranstaltninger, som indgivelse af en ny renteansøgning ville føre med sig.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger angående de vigtigste af de øvrige af udvalget stillede forslag, som man fra ministeriets side har kunnet tiltræde, og som derfor er optaget i lovforslaget.

Disse forslag tilsigter dels en forbedring af de særlig hjælpeløse invaliders kår og går dels ud på, at der af invalideforsikringsfonden skal kunne ydes hjælp til anskaffelse og vedligeholdelse af større bandager, kunstige lemmer, sygevoagne, høreapparater o. lign., selvom sådanne hjælpemidler ikke har nogen påviselig erhvervsmæssig betydning for de pågældende.

Som bekendt kan der nu efter folkeforsikringslovens § 40 ydes et særligt hjælpeløshedstillæg til de invaliderentemodtagere, hvis invaliditet medfører en sådan tilstand af hjælpeløshed, at de stadig må have bistand af andre, og som yderligere afskærer dem fra at påtage sig erhvervsmæssigt arbejde af praktisk betydning. Endvidere ydes der — eventuelt i forbindelse med hjælpeløshedstillæg — altid et særligt tillæg til blinde invaliderentemodtagere til bestridelse af udgifter til bistand af seende.

I erkendelse af, at disse tillæg, om hvis størrelse jeg skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, kun kan dække en mindre del af de nødvendige særudgifter — særlig til bistand af andre —, når hjælpeløsheden er total eller næsten total, foreslås det, at der i tilfælde, hvor invaliditeten fordrer vedvarende pleje og tilsyn, der nødvendiggør andres stadige nærværelse, ydes et særligt plejetillæg, der skal udgøre to trediedele mere end det nuværende hjælpeløshedstillæg.

Samtidig hermed foreslås det, at hjælpeløshedstillægget, som fremtidig skal benævnes bistandstillæg, ikke længere skal

være betinget af, at pågældende er afskåret fra at påtage sig erhvervsmæssigt arbejde af praktisk betydning.

Særlig forsåvidt angår det nuværende blindetillæg, som hidtil kun har udgjort to trediedele af hjælpeløshedstillægget, foreslås det, at dette tillæg forhøjes, således at det bliver af samme størrelse som hjælpeløshedstillægget eller — som det fremtidig skal hedde — bistandstillægget. Denne forhøjelse har man anset for rimelig under hensyn til, at blindetillægget i sin nuværende størrelse kun kan antages at yde en delvis hjælp for de merudgifter, som blindheden medfører. Det vil herefter ikke være nødvendigt at opretholde de særlige regler om blindetillæg i lovens § 62.

Får man tilstået plejetillæg, bortfalder bistandstillægget, såfremt man tidligere har oppebåret dette.

Det forslag, der stilles til ændring af folkeforsikringslovens § 41, stk. 2, tilsigter også at forbedre kårene for de invaliderentemodtagere, der er så stærkt invalideret, at de har fået tilstået bistands- eller plejetillæg. Det foreslås her, at disse tillæg ikke skal være underkastet fradragsreglerne. Det vil altså sige, at tillæggene fremtidig uden hensyn til pågældendes økonomiske kår skal kunne ydes fuldtud ved siden af den almindelige minimumsrente, trediedelsbeløbet. Tidligere har en tilsvarende regel kun været gældende for blindetillægget. Da imidlertid også bistands- og plejetillægget tilsigter at yde vederlag for særlige udgifter, finder man det rimeligt og naturligt, at disse tillæg — i modsætning til, hvad der hidtil har været gældende for hjælpeløshedstillægget — undrages fradragsreglernes indflydelse.

Medens alle de forslag, jeg her har omtalt, tilsigter at forbedre kårene for de særlig svært invaliderede invaliderentemodtagere, foreslås der ved den ændrede affattelse af folkeforsikringslovens § 62 også indført en ydelse for svært invaliderede personer, som ikke er invaliderentemodtagere. Der er altså her tale om en principiel nydannelse. De personer, som man her tilsigter at hjælpe, er sådanne, som i og for sig opfylder de helbredsmæssige betingelser for at få invaliderente, ja hvis invaliditet tilmed hører til den sværest belastede, men som tiltrods herfor dog kan udøve en sådan erhvervsvirksomhed, at de efter det almindelige invaliditetsbegreb ikke er berettiget til invaliderente.

De pågældende personer vil på grund af deres svære invaliditet have særlige udgifter til medhjælp, og disse udgifter vil yder-